

גאולה נוני ב-1967, בצילומי הפרט "לא לעלות יותר" (1979) והיום
פרצוף של ליצן עם דמעות בעיניים

להוציא תקליט, להשתתף בפסטיבל המיוזרתי או לשחק בסרט. היום היא רוצה בכך יותר מאי פעם.

אם תחליט לחזור, היא תחזור עם בעלה ועם בתה. שרון דוברת עברית רהוטה, אך היא קוראת אך ורק בגרמנית ובצרפתית. והחיים בארץ רעים לה עד כדי כאב. יחד עם כל זאת מוכנים השלושה לנסות יחד עם כל זאת מוכנים העיקרית הכרוכה בשיבת היא לא השפה, לא הייגני ולא שרון, אלא הפרנסה.

"רק על עצמי

לספר ידעתי"

לשערי עומס חוויות עצום, אומרת גאולה, המסרבת לגלות את גילה, למרות שהיא נראית נהדר. מטופחת להפך היא זיפהפיה. כדי להשתחרר מעומס הי זיכרונות המעיק עליה היא כותבת ספר נוסף, אך אינה יודעת עדיין אם תפרסם אותו או לא.

בינתיים הוא נקרא "רק על עצמי לספר ידעתי", ובדף הראשון שלו מופיע הבית הראשון של שירה המוכר של המשוררת רחל.

היא גם עובדת על ערב של שירים חדשים וישנים, שאולי יוביל לתקליט, את הערב יפיק אבי עופרים.

השחקנית התימניה, שצמחה בתקופה שונה לגמרי מזו של היום, מרגישה ש"השנים פעלו לטובתה. הלחץ והעומס של החוויות הנעימות והכואבות יורד ממנה אט-אט. רצונה העז ביותר היום הוא לשוב ולהתגורר בארץ, להנך את בתה כישראלית, ולדעת שדלת ביתה האמיתי פתוחה לפניה.

הלחצים ירדו וגאולה התאושה. כיום היא עובדת עם הייגני בעסק המשותף של הפצת שעונים בשווייץ, משחקת בתיאטרון ומפיעה בערבי שירה, בעיקר בגרמנית ובשווייץ. אולם גולת הכותרת היום הוא ספר, העומד לצאת לאור בעוד זמן קצר.

הספר מכיל אוסף של סיפורים בחרוזים שנכתבו במשך השנים האחרונות. סיפורים שנכתבו ללא כל רצון לפרסום. "לא חיפשתי הסבה מיקצועית ולא רציתי להתפרנס מן הכתיבה", היא מתוודה. "מה גם שפירסום הספר, שהוא אישי מאוד, קשה לי. זה קשה יותר מאשר לעשות הצגת חשפנות על הבימה."

גאולה מסרבת לספר את תוכנו של הספר. היא מוכנה רק לומר שהוא מחולק לשלושה חלקים ואפשר לקרוא לו כימעט "ציורים בחרוזים". "כל מי ששומע על הספר שואל אותי אם הוא יהיה כתוב בעברית. אלא מה, באיזו שפה אכתוב אם לא בשפה שלי?" שואלת גאולה בתמיחה. "אין שפה שאני חיה אותה יותר מאשר השפה העברית. ישראל היא ביתי האמיתי, הקן האמיתי שלי, ואני לא יכולה לכתוב בשפה זרה, תוך קריצה אל העולם הגדול."

גאולה נוני רוצה לחזור ארצה, אל הקן האמיתי שלה. אולם בלא ידיעה ברורה שהיא שבה הביתה כדי לעבוד כאן, היא חוששת לחזור. באירופה היא מופיעה בתוכניות רבות והצעות לעבודה זורמות אליה. בארץ אין לה, לדבריה, עבודה בטוחה.

אני מוכרחה להודות, מתעוררת גאולה מהירחוריה, "השפעם התקבלתי בזרועות פתוחות ונסיונות הגיטוש שלי מניבים פרי."

היא יודעת שהשנים שבהן נעדרה מן הארץ השכיחו אותה מלב האנשים, והיא מבינה שעליה לחזור לפעילות אינטנסיבית,

להצעת הנישואין הראשונה של הייגני. אך היא לא ויתר, ואחרי אינספור שיחות טלפון בקו וינהרמתיגן ורשימות של בעד ונגד, "כי אני אשה של רשימות", נענתה גאולה להייגני, הפכה גברת לידר, ונסעה עימו לווינה.

מה הביא שחקנית בשיא הקאריירה והפופולריות שלה לנטוש הכל ולעזוב את הארץ? "כל חיי שאפתי לבית ולמיש" פחה, "מרצינה גאולה", "אני אמנם ציפור דור, אבל כזו שצריכה קן כדי לנחות בו מפעם לפעם."

הייגני, שהוא צורך במיקצוע, לא הבטיח לה הרים וגבעות. הוא היה עשיר באהבה, לא בכסף, למרות שרבים חשבו אחרת. גאולה עזבה את הארץ עם בתה בת ה-3 כדי לגור בבית הוריו של הייגני. לאט לאט, במאמצים משותפים, רכשו השניים דירה קטנה בווינה. בשנתיים הראשונות שלה בווינה היא היתה עסוקה בלימוד השפה, ותוך כדי כך בקפיצותיה לארץ היא שיחקה בכמה סרטים והצגות.

דיאטה חריפה

והתמוטטות

אחד הסרטים שבהם שיחקה, לא לעלות יותר, היה מלווה בשערורייה רבת. גאולה היתה ילדה שמנומנת, וגם כשהפכה אשה היא לא היתה דקיקה. הלחצים המתמידים עליה להפחית במשקלה והתחרות העזה על כל תפקיד, הביאו אותה למצב שבו היה כל מונח חלב עם דבש. "כשאני לא אוכלת, אני לא מתפקדת", מעידה על עצמה גאולה, ואכן, הדיאטה החריפה שגזרה על עצמה וקצב העבודה המטורף שבו עבדה שחקני הסרט הביאו אותה להתמוטטות.

ביגלל שהייתי צעירה לא התמוטטתי, מסע ארוך לתוך הלילה היה מוביל את "הליצן העצוב" מחיפה, דרך תל-אביב עד באר-שבע הזורה לחיפה. בד בבד עם מישר חקה במועדון התיאטרון עברה גאולה מבחני בד לסרט איי לייק מייק בבימויו של פיטר פריי. "מכל היפהפיות, אני נבחרתי. הייתי מותק עם שתי לחיים מלאות וגומה עמוקה שענתה לשם דובי-שנית."

גאולה, המעידה על עצמה שתמיד עשתה הכל בצורה הפוכה מזו המקובלת, התחילה אז גם ללמוד באוניברסיטה.

יחד עם העבודה הרבה היא מצאה זמן לנהל את הרומן שלה עם סמי מולכו, שנסע אז לנסות את מזלו בחו"ל.

אחרי שנה של שירות בלהקת הנח"ל לציידים של ישראל פוליאקוב, חנן גולד"בלט, גבי אלדור ופופיק ארנון, היא השתחררה מהצבא. נישאה לסמי ונסעה איתו לאירופה.

סמי הופיע על הבימה וגאולה שיחקה את תפקיד האשה הטובה. אולם אחרי פחות משנה גילו השניים שהקשר ביניהם הוא בעצם ידידות עמוקה ולא אהבה, חזרו לארץ והתגרשו.

הדבר הראשון שעשתה כשחזרה ארצה היה לסרב להצעה לשחק את אירמה לרי דוס בתיאטרון הבימה. הדבר השני — היא התקשרה עם האמרגן יוסף זינגר ונישאה לו כעבור כצי שנה. השחקנית דינה דורון זכתה בתפקיד אירמה להידוס, אך גאלצה לפרוש מההצגה, והתפקיד הוצע לגאולה בשנית.

לפני שקיבלה את התפקיד, שהביא לנקודת מיפנה בקאריירה התיאטרלית שלה, הספיקה גאולה לשיחק בהצגות ובסרטים שונים והגיעה לשיא הפופולריות שלה בעיקבות מישקה ברט טילאח שבת. סרט זה היה אבן-דף בתולדות הסרט הישראלי. היתה זו הפעם הראשונה שסרט ישראלי היה מועמד לפרס האוסקר, ששך קניו דיברו בסלנג צברי, ושוכה להצלחה קופתית כבירה.

ציפור דור

מחפשת קן

אחרי חמש שנות נישואין נפטר זינגר, וגאולה נותרה עם בתה הי-תינוקת, שרון. "השלאגר הראשון האמיתי בחיי היתה שרון", היא מספרת בגאווה. זמן קצר אחר-כך בא השלאגר השני, בדמות ההצגה אמי הגנרלית שהועלתה כ-800 פעם.

תקופה זו של חייה היתה התקופה היחידה שבה לא היו לשחקנית המצליחה כל התחייבויות רגשיות. או פגשה התימניה החייכנית, שהספיקה להיות גרושה, אם לבת ואלמנה, את מי שהפך מאוחר יותר לבעלה השלישי.

ב-1971 בא הנרי (הייגני) לידר, שאותו הכירה שנים קודם לכן באמצעות סמי מולכו, לביקור בארץ. גאולה, שגרה אז עם בתה בדירה שכורה ברמת-גן, סירבה

גאולה ושרון — לפני 13 שנים והשבוע
"היא השלאגר הכי גדול של חיי!"